

stærk legemlig Revselse, og jeg vil tro, at ogsaa dette Spørgsmaal maa ses ud fra et pædagogisk Standpunkt. Jeg indrømmer villig, at det, som det ærede Medlem Hr. Pitzner gjorde opmærksom paa, er et rart nemt Middel at have ved Haanden: at række en ordentlig Lussing; jeg indrømmer, at dette i og for sig ikke kræver særlig stor pædagogisk Indsigt. Men det er ikke ved alle nemt anvendelige Midler, alle Midler, som ligger lige for Haanden, at man opnaar de bedste Virkninger. I Almindelighed kan det siges, at det, at man anvender den Slags Midler, snarere beviser, at man mangler Ævne til at paavirke unge Mennesker i en god Retning; det viser, at vedkommende ikke har Ævne til at øve den Indflydelse paa de unge, som det er af Værdi, at ogsaa Læremestrene kan udøve. Jeg vil derfor ikke alene for Lærlingens Skyld; men ogsaa for Mestrenes Skyld stærkt tilraade, at man tager denne Bestemmelse ud af Lovforslaget og erstatter den med den Bestemmelse, at ingen Lærling er Hustugt undergivet. Men vil man endelig beholde den, kan jeg for øvrigt ikke forstaa, hvorfor man bryder det Princip, som vi ellers i nogen Grad har indført: Ligelønsprincippet; thi det er jo kun de unge mandlige Lærlinge, der skal være Hustugt undergivne. Jeg synes i alt Fald, at de to Køn burde være ligestillede paa det Omraade; jeg kan ikke indse, hvorfor de mandlige skal have en Undtagelsesstilling her. Derfor vil jeg, hvis det endelig skal være som i Lovforslaget anført, hvad jeg meget vil fraraade, dog holde fast paa Ligelønsprincippet ogsaa i dette Forhold.

I § 12 har den højtærede Minister indsat en Bestemmelse, som ikke fandtes i det tidligere Forslag om, at Lærlingen skal være Medlem af en offentlig anerkendt Sygekasse. Dette Forslag er jeg glad for. Det er en god og praktisk Foranstaltning, det er et Fremskridt. Nu hørte jeg ganske vist til min Beklagelse, at det ærede Medlem, som talte for det konservative Folkeparti (Pitzner), var misfornøjet med Bestemmelsen. Jeg finder det ganske rimeligt, at alle unge Mennesker er Medlemmer af Sygekasser, og jeg kan heller ikke indse, at der kan være noget særlig faretruende ved de Omkostninger, som vil være en Følge af den Bestemmelse; jeg tror nok, Læremestrene vil kunne komme over det. Det ærede Medlem mente, at det vilde kunne føre til, at den unge Mand eller Kvinde kunde have 3 Kr. i Dagpenge. Dette behøver slet ikke at blive Følgen; Dagpengespørgsmaalet behøver ikke at berøres

af Lærlingens Optagelse i en Sygekasse; det kan ordnes paa en anden Maade.

Dernæst skal jeg fremsætte nogle Bemærkninger om det store Stridsspørgsmaal fra 1918—19 angaaende Ordningen af Tilsynet. Efter min Formening vil det være det heldigste, at Tilsynet besørges af en Kommission, et Tilsynsraad, eller hvad man nu vil kalde det. Jeg er i det hele en Modstander af, at Politiet skal have alt for meget med de unge Lærlinge at gøre. I § 14 staar der bl. a., at naar en Lærling, der er under 18 Aar, uberettiget har forladt Læren, er Læremesteren berettiget til at forlange ham bragt tilbage ved Politiets Foranstaltning. Jeg tror, det vilde virke meget uheldigt med Hensyn til Muligheden af et fremtidig godt Forhold Mester og Lærling imellem, og jeg tror, at hver Gang Politiet griber ind, vil der meget nemt kunne slaas mere i Stykker, end det bliver muligt at hele i Eftertiden. Men efter den Stilling, den højtærede Indenrigsminister indtog allerede til dette Spørgsmaal ved Sagens Behandling i 1918—19, kan jeg godt forstaa, at han nu kommer med Forslag om noget andet. Jeg tror, det bedste er, at Tilsynet med Lovens Overholdelse lægges i Hænderne paa en Kommission eller et Tilsynsraad. Et forstandigt Tilsynsraad vil i mange Tilfælde kunne gribe ind og faa Stridspunkter bragt ud af Verden, inden Forholdet mellem de to Parter bliver ødelagt, og jeg kan med min bedste Villie ikke forstaa, at Læremestrene var saa stærkt imod Lærlingekommissionen, da vi behandlede det tidligere Lovforslag. En saadan Kommission vilde efter min Opfattelse være af lige saa stor Værdi for Mestrene som for Lærlingene. Det skulde være saaledes, at naar der opstaar Divergenser, kommer Kommissionen og søger at bringe Forholdene i Lave igen. Om man saa — det vil jeg gerne sige til den højtærede Indenrigsminister — vil anvende de Bestemmelser, der blev foreslaaet af den tidligere Arbejdsminister Stauning, eller der maaske kan blive truffet andre og bedre Bestemmelser, det er noget, man kan overveje; og efter hvad den højtærede Indenrigsminister sagde, da han i 1918—19 var Ordfører, har jeg ikke opgivet Haabet om, at der kan komme noget ud af en Forhandling vedrørende dette Spørgsmaal. Den Gang udtalte nemlig den højtærede Indenrigsminister: „Skal vi have et Tilsyn, saa maa vi have disse Bestemmelser helt forandret, og vi maa forhandle om, hvorvidt vi kan finde Former, hvorunder dette Tilsyn kan blive mere fagligt betryggende“. At faa disse Bestemmelser forandret